

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2018. gada 2. oktobrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Elektroniskās komunikācijas – Personas datu apstrāde – Direktīva 2002/58/EK – 1. un 3. pants – Piemērošanas joma – Elektronisko komunikāciju konfidencialitāte – Aizsardzība – 5. pants un 15. panta 1. punkts – Eiropas Savienības Pamattiesību harta – 7. un 8. pants – Dati, kuri tiek apstrādāti saistībā ar elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu – Valsts iestāžu piekļuve datiem izmeklēšanas vajadzībām – Noziedzīga nodarījuma smagums, kas var pamatot piekļuvi datiem

Lieta C-207/16

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Audiencia Provincial de Tarragona* (Taragonas provinces tiesa, Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2016. gada 6. aprīlī un kas Tiesā reģistrēts 2016. gada 14. aprīlī, tiesvedībā, ko uzsākusi

Ministerio Fiscal.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietnieks A. Ticano [*A. Tizzano*], palātu priekšsēdētāji R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] (referents), Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*], K.G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*] un K. Vajda [*C. Vajda*], tiesneši E. Juhāss [*E. Juhász*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], K. Toadere [*C. Toader*], M. Safjans [*M. Safjan*], D. Švābi [*D. Šváby*], M. Bergere [*M. Berger*], E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*] un J. Regans [*E. Regan*],

ģenerālvokāts: H. Saugmandsgors Ēe [*H. Saugmandsgaard Øe*],

sekretāre: L. Karasko Marko [*L. Carrasco Marco*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2018. gada 29. janvāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Ministerio Fiscal* vārdā – *E. Tejada de la Fuente*,
- Spānijas valdības vārdā – *M. Sampol Pucurull*, pārstāvis,
- Čehijas Republikas valdības vārdā – *M. Smolek* un *J. Vláčil*, kā arī *A. Brabcová*, pārstāvji,
- Dānijas valdības vārdā – *J. Nymann-Lindegren* un *M. Wolff*, pārstāvji,
- Igaunijas valdības vārdā – *N. Grünberg*, pārstāve,

* Tiesvedības valoda – spāņu.

- Īrijas vārdā – *M. Browne, L. Williams* un *E. Creedon*, kā arī *A. Joyce*, pārstāvji, kam palīdz *E. Gibson, BL*,
- Francijas valdības vārdā – *D. Colas*, kā arī *E. de Moustier* un *E. Armoet*, pārstāvji,
- Latvijas valdības vārdā – *I. Kucina* un *J. Davidoviča*, pārstāves,
- Ungārijas valdības vārdā – *M. Fehér* un *G. Koós*, pārstāvji,
- Austrijas valdības vārdā – *C. Pesendorfer*, pārstāve,
- Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, kā arī *D. Lutostańska* un *A. Sawicka*, pārstāvji,
- Apvienotās Karalistes valdības vārdā – *S. Brandon* un *C. Brodie*, pārstāvji, kam palīdz *C. Knight, barrister*, un *G. Facenna, QC*,
- Eiropas Komisijas vārdā – *I. Martínez del Peral* un *P. Costa de Oliveira*, kā arī *R. Troosters* un *D. Nardi*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2018. gada 3. maija tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu būtībā ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/58/EK (2002. gada 12. jūlijs) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (direktīva par privātās dzīves aizsardzību un elektroniskajām komunikācijām) (OV 2002, L 201, 37. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/136/EK (2009. gada 25. novembris) (OV 2009, L 337, 11. lpp.) (turpmāk tekstā – “Direktīva 2002/58”), 15. panta 1. punktu, skatot caur Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 7. un 8. panta prizmu.
- 2 Šis lūgums ir ticis iesniegts saistībā ar tiesvedību, ko uzsākusi *Ministerio Fiscal* (Prokuratūra, Spānija) par *Juzgado de Instrucción nº3 de Tarragona* (Taragonas izmeklēšanas tiesa Nr. 3, turpmāk tekstā – “izmeklēšanas tiesa”) lēmumu par atteikumu piešķirt kriminālpolicijai piekļuvi personas datiem, kurus uzglabā elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēji.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 95/46

- 3 Atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV 1995, L 281, 31. lpp.) 2. panta b) punktam tās piemērošanas nolūkā “personas datu apstrāde” ir definēta kā “jebkura ar personas datiem veikta darbība vai darbību kopums ar vai bez automatizētiem līdzekļiem – kā vākšana, reģistrēšana, organizēšana, uzglabāšana, piemērošana vai pārveidošana, labošana, konsultēšana, izmantošana, atklāšana, pielietojot pārsūtīšanu, izplatīšanu vai darot tos pieejamus citādā veidā, grupēšana vai savienošana, piekļuves noslēgšana, dzēšana vai iznīcināšana”.

4 Šīs direktīvas 3. pantā “Darbības joma” ir noteikts:

“1. Šī direktīva attiecas uz personas datu apstrādi pilnībā vai daļēji ar automatizētiem līdzekļiem un uz personas datu, kuri veido daļu no kartotēkas vai ir paredzēti, lai veidotu daļu no kartotēkas, apstrādi, kura netiek veikta ar automatizētiem līdzekļiem.

2. Šī direktīva neattiecas uz personas datu apstrādi:

- tādu pasākumu gaitā, uz kuru neattiecas Kopienas tiesību akti, kā Līguma par Eiropas Savienību V un VI sadaļā paredzētie pasākumi un, jebkurā gadījumā, uz apstrādes operācijām attiecībā uz sabiedrisko drošību, aizsardzību, valsts drošību (ieskaitot valsts ekonomisko labklājību, ja apstrādes operācija attiecas uz valsts drošības jautājumiem) un uz valsts pasākumiem krimināltiesību jomā;
- ko veic fiziska persona tikai un vienīgi personiska vai mājsaimnieciska pasākuma gaitā.”

Direktīva 2002/58

5 Direktīvas 2002/58 2., 11., 15. un 21. apsvērumā ir noteikts:

“(2) Šī direktīva respektē pamattiesības un ievēro principus, kas jo īpaši ir atzīti [Hartā]. Šī direktīva jo īpaši nodrošina pilnība tiesības, kas izklāstītas [tās] 7. un 8. pantā.

[..]

(11) Tāpat kā Direktīva [95/46], arī šī direktīva neattiecas uz pamattiesību un pamatbrīvību aizsardzības jautājumiem, kas saistīti ar darbībām, kuras neregulē Kopienas tiesību akti. Tāpēc tā nemaina esošo līdzsvaru starp fizisku personu tiesībām uz privāto dzīvi un iespēju dalībvalstīm pieņemt šīs direktīvas 15. panta 1. punktā minētos pasākumus, kas nepieciešami sabiedrības drošībai, aizsardzībai, valsts drošībai (tostarp valsts ekonomisko labklājību, ja darbības attiecas uz valsts drošības jautājumiem) un krimināltiesību aktu piemērošanai. Tādējādi šī direktīva neietekmē dalībvalstu iespēju veikt komunikāciju likumīgu pārtraukšanu vai pieņemt citus pasākumus, ja tie nepieciešami jebkuram no šiem nolūkiem un ir saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvenciju, kā skaidrots Eiropas Cilvēktiesību tiesas nolēmumos. Šādiem pasākumiem jābūt atbilstošiem, stingri samērīgiem ar paredzēto nolūku un nepieciešamiem demokrātiskā sabiedrībā, un tiem jāatbilst attiecīgajiem drošības pasākumiem saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvenciju.

[..]

(15) Komunikācija var iekļaut nosaukumu, numuru vai adresu piešķiršanas informāciju, ko sniedz komunikācijas sūtītājs vai savienojuma lietotājs, lai veiktu komunikāciju. Informācija par datu plūsmu var iekļaut jebkuru šīs informācijas pārraidīšanu tīklā, pa kuru pārraida komunikāciju, lai veiktu raidīšanu. [..]

[..]

(21) Lai aizsargātu komunikāciju konfidencialitāti, tostarp gan komunikāciju saturu, gan informāciju attiecībā uz šādām komunikācijām, jāpieņem pasākumi, lai liegtu neatļautu piekļuvi komunikācijām, izmantojot publiskos komunikāciju tīklus un publiski pieejamus elektronisko komunikāciju pakalpojumus. Valsts tiesību akti dažās dalībvalstīs liedz tikai tīšu neatļautu piekļuvi komunikācijām.”

6 Direktīvas 2002/58 1. pantā “Darbības joma un mērķis” ir noteikts:

“1. Šajā direktīvā paredzēta dalībvalstu to noteikumu saskaņošana, ar kuriem jānodrošina pamattiesību un pamatbrīvību līdzvērtīgs aizsardzības līmenis, un jo īpaši tiesības uz privāto dzīvi un konfidencialitāti saistībā ar personas datu apstrādi elektronisko komunikāciju nozarē, kā arī jānodrošina šo datu un elektronisko komunikāciju iekārtu un pakalpojumu brīva aprīte Kopienā.

2. Šīs direktīvas noteikumi precizē un papildina Direktīv[u] [95/46] 1. punktā minētajam nolūkam. Turklāt ar tiem paredz to abonētu likumīgo interešu aizsardzību, kuri ir juridiskas personas.

3. Šī direktīva neattiecas uz darbībām, uz kurām neattiecas Eiropas Kopienas dibināšanas līgums, tādām kā tās, kas iekļautas Līguma par Eiropas Savienību V un VI sadaļā, un jebkurā gadījumā uz darbībām, kas attiecas uz sabiedrības drošību, aizsardzību, valsts drošību (tostarp valsts ekonomisko labklājību, ja darbības attiecas uz valsts drošības jautājumiem) un uz valsts darbībām krimināltiesību jomā.”

7 Saskaņā ar Direktīvas 2002/58 2. pantu “Definīcijas”:

“Izņemot gadījumus, kad noteikts savādāk, piemēro definīcijas, kas minētas Direktīvā [95/46] un Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvā 2002/21/EK par kopējo regulatīvo bāzi elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) [(OV 2002, L 108, 33. lpp.)].

Piemēro arī šādas definīcijas:

[..]

b) “informācija par datu plūsmu” ir jebkuri dati, kas apstrādāti ar nolūku pārsūtīt komunikāciju elektronisko komunikāciju tīklā vai ar nolūku sagatavot rēķinu;

c) “atrašanās vietas dati” ir jebkuri dati, kuri apstrādāti elektronisko komunikāciju tīklā vai kurus apstrādā elektronisko komunikāciju pakalpojuma sniedzējs, norādot publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojuma lietotāja gala iekārtas ģeogrāfisko atrašanās vietu;

d) “komunikācija” ir jebkāda informācija, ar kuru apmainās vai kuru pārsūta starp noteiktu skaitu personu, izmantojot publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu. Tajā neiekļauj informāciju, kas, izmantojot elektronisko komunikāciju tīklu, pārsūtīta [pārraidīta] sabiedrībai kā apraides pakalpojuma daļa, izņemot līdz līmenim, kad informāciju var attiecināt uz identificējamu abonētu vai lietotāju, kas saņem šo informāciju;

[..].”

8 Direktīvas 2002/58 3. pantā “Attiecīgie pakalpojumi” ir paredzēts:

“Šī direktīva attiecas uz personas datu apstrādi saistībā ar publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu publiskos komunikāciju tīklos Kopienā, tostarp publiskos komunikāciju tīklos, kuros var izmantot datu vākšanas un identifikācijas ierīces.”

9 Saskaņā ar Direktīvas 2002/58 5. pantu “Komunikāciju konfidencialitāte”:

“1. Dalībvalstis nodrošina komunikāciju un saistītās informācijas par datu plūsmu konfidencialitāti ar publisko komunikāciju tīkla un publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumiem, ievērojot valsts tiesību aktus. Īpaši tās aizliedz komunikāciju un saistītās informācijas par datu plūsmu

noklausīšanos, ierakstīšanu, uzglabāšanu vai cita veida aizturēšanu vai pārraudzību personām, kas nav lietotāji, bez attiecīgo lietotāju piekrišanas, izņemot gadījumus, kad to darīt ir ar likumu atļauts saskaņā ar 15. panta 1. punktu. [..]

[..]

3. Dalībvalstis nodrošina, ka informācijas uzglabāšana abonenta vai lietotāja gala iekārtā vai piekļuves iegūšana šādā iekārtā jau uzglabātai informācijai ir atļauta tikai ar nosacījumu, ka attiecīgais abonents vai lietotājs ir devis savu piekrišanu un saskaņā ar Direktīvu [95/46] nodrošināts ar skaidru un visaptverošu informāciju, tostarp par apstrādes nolūku. [..]”

10 Direktīvas 2002/58 6. pantā “Informācija par datu plūsmu” ir noteikts:

“1. Informācija par datu plūsmu, kas attiecas uz abonentiem un lietotājiem un ko publisko komunikāciju tīkla pakalpojumu sniedzējs vai publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojuma sniedzējs apstrādā vai uzglabā, ir jādzēš vai jāpadara anonīma, kad tā vairs nav nepieciešama komunikāciju pārraidīšanai, neierobežojot šā panta 2., 3. un 5. [punktu] un 15. panta 1. punktu.

2. Var apstrādāt informāciju par datu plūsmu, kas nepieciešama, lai abonentam sagatavotu rēķinu un veiktu norēķinus par starpsavienojumiem. Šāda apstrāde ir pieļaujama tikai tik ilgi, kamēr nav beidzies termiņš, kura laikā var likumīgi apstrīdēt rēķinu vai saņemt maksājumu.

[..]”

11 Minētās direktīvas 15. panta “Direktīvas [95/46] dažu noteikumu piemērošana” 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis var pieņemt tiesību aktus, lai ierobežotu šīs direktīvas 5. un 6. pantā, 8. panta 1., 2., 3. un 4. punktā un 9. pantā minēto tiesību un pienākumu darbības jomu, ja šādi ierobežojumi ir vajadzīgi saskaņā ar nepieciešamiem, atbilstīgiem un samērīgiem pasākumiem demokrātiskā sabiedrībā, lai garantētu valsts drošību, aizsardzību, sabiedrības drošību un kriminālpārkāpumu [noziedzīgu nodarījumu] vai elektroniskās komunikāciju sistēmas nevēlamas izmantošanas novēršanu, izmeklēšanu, noteikšanu [atklāšanu] un kriminālvajāšanu, kā noteikts Direktīvas [95/46] 13. panta 1. punktā. Tālāb dalībvalstis, cita starpā, var pieņemt tiesību aktus, paredzot datu saglabāšanu ierobežotā laikposmā, kas pamatots ar šajā punktā noteiktajiem iemesliem. Visi šajā punktā minētie pasākumi ir saskaņā ar Kopienas tiesību aktu vispārējiem principiem, tostarp tie, kas minēti Eiropas Savienības dibināšanas līguma 6. panta 1. un 2. punktā.”

Spānijas tiesības

Likums 25/2007

12 2007. gada 18. oktobra *Ley 25/2007 de conservación de datos relativos a las comunicaciones electrónicas y a las redes públicas de comunicaciones* (Likums 25/2007 attiecībā uz datu par elektronisko komunikāciju plūsmu un publiskajiem komunikācijas tīkliem saglabāšanu) (2007. gada 19. oktobra *BOE* Nr. 251, 42517. lpp.) 1. pantā ir noteikts šādi:

“1. Šis likums reglamentē operatoru pienākumu saglabāt saistībā ar elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu vai publisko komunikāciju tīklu izmantošanu radītos un apstrādātos datus, kā arī pienākumu nodot minētos datus pilnvarotajiem pārstāvjiem, ja tie tiek pieprasīti, uzrādot attiecīgu tiesas atļauju, lai atklātu, izmeklētu Kriminālkodeksā vai speciālos krimināllikumos paredzētus smagus noziedzīgus nodarījumus un tiesātu par tiem.

2. Šis likums attiecas uz informāciju par datu plūsmu un atrašanās vietas datiem par juridiskām un fiziskām personām un uz datiem, kas ar tiem saistīti, kuri ir nepieciešami abonenta vai reģistrēta lietotāja identificēšanai.

[..]”

Kriminālkodekss

- 13 1995. gada 23. novembra *Ley Orgánica 10/1995 del Código Penal* (Kriminālkodekss) (1995. gada 24. novembra *BOE* Nr. 281, 33987. lpp.) 13. panta 1. punkts ir šāds:

“Smagi noziedzīgi nodarījumi ir nodarījumi, par kuriem saskaņā ar likumu tiek piespriests smags kriminālsods.”

- 14 Minētā kodeksa 33. pantā ir paredzēts:

“1. Ņemot vērā to būtību un ilgumu, kriminālsodi ir iedalīti smagos, mazāk smagos un vieglos.

2. Smagi kriminālsodi ir:

- a) mūža ieslodzījums, kas var tikt pārskatīts;
- b) brīvības atņemšanas sods uz vairāk nekā pieciem gadiem.

[..]”

Kriminālprocesa kodekss

- 15 Pēc pamatlītas faktu rašanās *Ley de Enjuiciamiento Criminal* (Kriminālprocesa kodekss) ir ticis grozīts ar 2015. gada 5. oktobra *Ley Orgánica 13/2015 de modificación de la Ley de Enjuiciamiento Criminal para el fortalecimiento de las garantías procesales y la regulación de las medidas de investigación tecnológica* (Konstitutīvais likums 13/2015 par grozījumiem Kriminālprocesa kodeksā, lai nostiprinātu procesuālās garantijas un reglamentētu tehnoloģiskās izmeklēšanas pasākumus) (2015. gada 6. oktobra *BOE* Nr. 239, 90192. lpp.).

- 16 Šis likums stājās spēkā 2015. gada 6. decembrī. Ar to Kriminālprocesa kodeksā tika ietverts regulējums par piekļuvi elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēju saglabātajiem datiem saistībā ar telefonisku un telemātisku komunikāciju.

- 17 Kriminālprocesa kodeksa redakcijā, kas izriet no Konstitutīvā likuma 13/2015, 579. panta 1. punktā ir noteikts:

“1. Tiesnesis var atļaut piekļuvi privātai pasta un telegrāfiskai korespondencei, tai skaitā faksa, *burofax* un starptautiskiem pasta sūtījumiem, ko aizdomās turētā persona nosūta vai saņem, kā arī tās atvēršanu un analīzi, ja pastāv apstākļi, kas liecina par to, ka tas ļaus atklāt vai pārbaudīt lietā būtisku faktu vai faktoru, un ja izmeklēšana notiek par kādu no turpmāk minētajiem noziedzīgajiem nodarījumiem:

- 1° ar nodomu izdarīti noziedzīgi nodarījumi, kas tiek sodīti ar brīvības atņemšanu vismaz uz trīs gadiem;
- 2° noziedzīgi nodarījumi, ko ir veikusi organizēta noziedzīga grupa;
- 3° ar terorismu saistīti noziedzīgi nodarījumi.

[..]”

18 Minētā kodeksa 588.ter panta j) punktā ir paredzēts:

“1. Elektroniskie dati par komunikācijas procesiem, kurus atbilstoši tiesību aktiem par elektronisko komunikāciju datu saglabāšanu vai pēc pašu ierosmes komerciālu vai citu apsvērumu dēļ saglabā pakalpojumu sniedzēji vai personas, kas nodrošina komunikāciju, var tikt nodoti izmantošanai tiesvedībā tikai ar tiesas atļauju.

2. Ja piekļuve šiem datiem ir nepieciešama izmeklēšanas veikšanai, ir jālūdz kompetentajai tiesai atļauja apkopot pakalpojumu sniedzēju automatizētajos arhīvos saglabāto informāciju, tostarp veikt datu šķērsgriezuma vai viedo meklēšanu, ja vien ir precizētas meklējamo datu iezīmes un iemesli, kas pamato to nodošanu.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

19 *Hernandez Sierra* kungs vērsās policijā ar iesniegumu par 2015. gada 16. februārī notikušo uzbrukumu viņam, kura rezultātā viņš bija guvis savainojumus un viņam tika nolaupīts maks un mobilais tālrunis.

20 2015. gada 27. februārī kriminālpolicija vērsās pie izmeklēšanas tiesneša ar lūgumu uzdot dažādiem elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējiem nodot laika posmā no 2015. gada 16. februāra līdz 27. februārim pieslēgto tālrunu numurus ar starptautiskā mobilā abonenta identitātes numuru (turpmāk tekstā – “IMEI kods”), kurš atbilda nolaupītajam mobilajam tālrunim, kā arī šo telefona numuru, kas atbilst ar šo kodu aktivizētajām SIM kartēm, lietotāju personas datus, kas saistīti ar personas identitāti, tādus kā vārds, uzvārds un, attiecīgā gadījumā, adrese.

21 Ar 2015. gada 5. maija lēmumu izmeklēšanas tiesnesis noraidīja šo lūgumu. Pirmkārt, viņš norādīja, ka lūgtais pasākums nav lietderīgs noziedzīgā nodarījuma izdarītāju identificēšanai. Otrkārt, viņš atteicās lūgumu apmierināt, jo Likumā 25/2007 elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēju glabāto datu nodošana ir paredzēta vienīgi smagu noziedzīgu nodarījumu gadījumā. Atbilstoši Kriminālkodeksam smagi noziedzīgi nodarījumi ir nodarījumi, par kuriem soda ar brīvības atņemšanu uz laiku, kas lielāks par pieciem gadiem, taču pamatlietā aplūkoti apstākļi par šādu nodarījumu neesot kvalificējami.

22 Prokuratūra šo lēmumu pārsūdzēja iesniedzējtiesā, jo tā uzskatīja, ka attiecīgos datus bija jānodod, ņemot vērā faktu raksturu un atbilstoši *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) 2010. gada 26. jūlija spriedumam līdzīgā lietā.

23 Iesniedzējtiesa paskaidro, ka pēc minētā lēmuma pieņemšanas Spānijas likumdevējs Kriminālprocesa kodeksu grozīja, pieņemot Konstitutīvo likumu 13/2015. Šis likums ir piemērojams pamatlietas atrisināšanai, un tajā ir ietverti divi jauni alternatīvi kritēriji noziedzīgā nodarījuma smaguma pakāpes noteikšanai. Pirmkārt, tas ir materiālais kritērijs, ko raksturo rīcība, kura atbilst krimināltiesiskajai kvalifikācijai, kuras noziedzīgais raksturs ir specifisks un smags un kura īpaši aizskar individuālas un kolektīvas tiesiskās intereses. Otrkārt, valsts likumdevējs ir izvirzījis formālu tiesiskā regulējuma kritēriju, kura pamatā ir par attiecīgo noziedzīgo nodarījumu paredzētais sods. Norādītais trīs gadu brīvības atņemšanas sods tomēr aptver lielāko daļu noziedzīgo nodarījumu. Turklāt iesniedzējtiesa uzskata, ka valsts interese sodīt par aizskarošu uzvedību nevar būt pamats, lai nesamērīgi iejauktos Hartā paredzētajās pamatbrīvībās.

24 Šajā ziņā iesniedzējtiesa uzskata, ka pamatlietā ar Direktīvām 95/46 un 2002/58 ir nodibināta piesaiste Hartai. Tādējādi pamatlietā aplūkojamais valsts tiesiskais regulējums atbilstoši Hartas 51. panta 1. punktam ietilpst tās piemērošanas jomā, neraugoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/24/EK (2006. gada 15. marts) par tādu datu saglabāšanu, kurus iegūst vai apstrādā

saistībā ar publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu vai publiski pieejamu komunikāciju tīklu nodrošināšanu, un par grozījumiem Direktīvā 2002/58/EK (OV 2006, L 105, 54. lpp.) atcelšanu ar 2014. gada 8. aprīļa spriedumu *Digital Rights Ireland* u.c. (C-293/12 un C-594/12, EU:C:2014:238).

25 Minētājā spriedumā Tiesa atzina, ka informācijas plūsmas datu glabāšana un nodošana ir īpaši smaga iejaukšanās Hartas 7. un 8. pantā garantētajās tiesībās, un noteica kritērijus, lai izvērtētu samērīguma principa ievērošanu, tostarp saistībā ar pārkāpumu, kas pamato šo datu glabāšanu un piekļušanu tiem izmeklēšanas nolūkā, smagumu.

26 Šādos apstākļos *Audiencia Provincial de Tarragona* (Taragonas provinces tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai pietiekams noziedzīgu nodarījumu smagums kā kritērijs, kas pamato iejaukšanos [Hartas] 7. un 8. pantā atzītajās pamattiesībās, var tikt konstatēts saistībā tikai ar sodu, kuru var uzlikt par izmeklējamu noziedzīgo nodarījumu, vai arī neatļautās uzvedības rezultātā ir jākonstatē īpašs kaitējums individuālajām vai kolektīvajām tiesiskajām interesēm?

2) Gadījumā, ja Savienības pamatprincipiem, kurus Tiesa savā [2014. gada 8. aprīļa] spriedumā [*Digital Rights Ireland* u.c., C-293/12 un C-594/12, EU:C:2014:238] izmantojusi kā Direktīvas [2002/58] stingras kontroles kritērijus, būtu atbilstoši noteikt noziedzīga nodarījuma smagumu tikai atkarībā no uzliekamā soda, – kādam būtu jābūt šī soda minimālajam sliekšnim? Vai ar tiem būtu saderīgi kā šo sliekšni vispārīgi noteikt brīvības atņemšanu uz vismaz trim gadiem?”

Tiesvedība Tiesā

27 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2016. gada 23. maija lēmumu tiesvedība Tiesā tika apturēta līdz brīdim, ka tiks pasludināts spriedums apvienotajās lietās *Tele2 Sverige* un *Watson* u.c., C-203/15 un C-698/15 (spriedums, 2016. gada 21. decembris, EU:C:2016:970, turpmāk tekstā – “spriedums *Tele2 Sverige* un *Watson* u.c.”). Pēc šī sprieduma pasludināšanas iesniedzējtiesai tika uzdots jautājums, vai tā savu lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu vēlas paturēt spēkā vai to atsaukt. 2017. gada 30. janvāra atbildes vēstulē, kas Tiesā saņemta 2017. gada 14. februārī, iesniedzējtiesa norādīja, ka tā uzskata, ka šis spriedums tai neļauj pietiekami skaidri izvērtēt pamatlietā aplūkojamo valsts tiesisko regulējumu no Savienības tiesību viedokļa. Tādēļ tiesvedība Tiesā 2017. gada 16. februārī tika atsākta.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

28 Spānijas valdība, pirmkārt, uzskata, ka Tiesas kompetencē neietilpst sniegt atbildi uz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, un, otrkārt, apgalvo, ka šis lūgums nav pieņemams.

Par Tiesas kompetenci

29 Tiesai iesniegtajos rakstveida apsvērumos Spānijas valdība pauda nostāju – kurai tiesas sēdē piekrita arī Apvienotās Karalistes valdība –, ka Tiesas kompetencē neietilpst sniegt atbildi uz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, jo atbilstoši Direktīvas 95/46 3. panta 2. punkta pirmajam ievilkumam un Direktīvas 2002/58 1. panta 3. punktam pamatlieta neietilpst šo direktīvu piemērošanas jomā. Tādēļ šī lieta neietilpstot Savienības tiesību piemērošanas jomā un līdz ar to arī Harta, atbilstoši tās 51. panta 1. punktam, neesot piemērojama.

30 Spānijas valdība norāda, ka Tiesa spriedumā *Tele2 Sverige* un *Watson* u.c., protams, ir atzinusi, ka tiesību akts, ar ko tiek reglamentēta valsts iestāžu piekļuve elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēju glabātajiem datiem, ietilpst Direktīvas 2002/58 piemērošanas jomā. Tomēr šajā lietā runa

esot par valsts iestādes piekļuvi elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēju glabātajiem personas datiem, pamatojoties uz tiesneša lēmumu izmeklēšanā krimināllietā. Tādēļ Spānijas valdība secina, ka šis piekļuves pieprasījums ietilpst valsts iestāžu īstenotajā *ius puniendi* un tādējādi tā ir valsts darbība krimināltiesību jomā, uz ko attiecas Direktīvas 95/46 3. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā un Direktīvas 2002/58 1. panta 3. punktā paredzētais izņēmums.

- 31 Lai izvērtētu šo iebildi par kompetences neesamību, ir jānorāda, ka Direktīvas 2002/58 1. panta 1. punktā ir paredzēta dalībvalstu tiesību normu saskaņošana, tostarp to, kas nepieciešamas, lai nodrošinātu pamattiesību un pamatbrīvību līdzvērtīgu aizsardzības līmeni, jo īpaši tiesības uz privāto dzīvi un konfidencialitāti saistībā ar personas datu apstrādi elektronisko komunikāciju nozarē. Atbilstoši tās 1. panta 2. punktam ar šo direktīvu 1. punktā minētajā nolūkā tiek precizēta un papildināta Direktīva 95/46.
- 32 Ar Direktīvas 2002/58 1. panta 3. punktu no tās piemērošanas jomas ir izslēgtas “valsts darbības” tajā norādītajās jomās, kuru vidū ir arī valsts darbības krimināltiesību jomā un darbības, kas attiecas uz sabiedrības drošību, aizsardzību, valsts drošību, tostarp valsts ekonomisko labklājību, ja darbības attiecas uz valsts drošības jautājumiem (spriedums, *Tele2 Sverige* un *Watson* u.c., 69. punkts un tajā minētā judikatūra). Tajā kā piemēri minētās darbības visos gadījumos ir valstu vai valstu iestāžu darbības, kas neietilpst privātpersonu darbības lokā (pēc analogijas attiecībā uz Direktīvas 95/46 3. panta 2. punkta pirmo ievilkumu skat. spriedumu, 2018. gada 10. jūlijs, *Jehovan Todistajat*, C-25/17, EU:C:2018:551, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 33 Direktīvas 2002/58 3. pantā ir paredzēts, ka šī direktīva attiecas uz personas datu apstrādi saistībā ar publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu publiskos komunikāciju pakalpojumu tīklos Savienībā, tostarp publiskos komunikāciju tīklos, kuros var izmantot datu iegūšanas un identifikācijas ierīces (turpmāk tekstā – “elektronisko komunikāciju pakalpojumi”). Līdz ar to minētā direktīva ir jāuzskata par tādu, kas reglamentē šādu pakalpojumu sniedzēju darbības (spriedums, *Tele2 Sverige* un *Watson* u.c., 70. punkts).
- 34 Attiecībā uz Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktu Tiesa jau ir nospriedusi, ka šajā normā paredzētie tiesību akti ietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā, pat ja tie attiecas uz valsts vai valsts iestāžu darbībām, kas nepieder pie fizisko personu darbības jomām, un pat ja mērķi, kuriem šādiem tiesību aktiem jāatbilst, būtiski sakrīt ar Direktīvas 2002/58 1. panta 3. punktā minēto darbību mērķiem. Proti, šīs direktīvas 15. panta 1. punktā kā obligāts priekšnosacījums ir izvirzīts, ka tajā paredzētajiem valsts pasākumiem ir jāietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā, jo tajā dalībvalstīm tos pieņemt ir skaidri ļauts tikai, ievērojot tajā izvirzītos nosacījumus. Turklāt tiesību akti, kas paredzēti Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktā, saskaņā ar šajā tiesību normā paredzētajiem mērķiem reglamentē elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēju darbību (šajā nozīmē skat. spriedumu, *Tele2 Sverige* un *Watson* u.c., 72.–74. punkts).
- 35 Tiesa ir atzinusi, ka Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punkts, lasot kopsakarā ar tās 3. pantu, ir interpretējams tādējādi, ka šīs direktīvas piemērošanas jomā ietilpst ne tikai tādi tiesību akti, kuros elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējiem ir noteikts pienākums saglabāt informāciju par datu plūsmu un atrašanās vietas datus, bet arī tiesību akti, kuri attiecas uz valsts iestāžu piekļuvi šo pakalpojumu sniedzēju saglabātajiem datiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, *Tele2 Sverige* un *Watson* u.c., 75. un 76. punkts).
- 36 Proti, elektronisko komunikāciju konfidencialitātes un attiecīgās informācijas par datu plūsmu aizsardzība, kas garantēta Direktīvas 2002/58 5. panta 1. punktā, attiecas uz pasākumiem, kurus veic jebkura cita persona, kas nav lietotājs, neraugoties uz to, vai runa ir par personām vai par privāto vai publisko tiesību subjektiem. Kā apstiprināts šīs direktīvas 21. apsvērumā, lai aizsargātu elektronisko komunikāciju konfidencialitāti, tās mērķis ir liegt “[jebkuru] neatļautu “piekļuvi” komunikācijām, tostarp “[jebkurai] informācij[ai] attiecībā uz šādām komunikācijām” (spriedums, *Tele2 Sverige* un *Watson* u.c., 77. punkts).

- 37 Jāpiebilst, ka tiesību akti, kuros elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējiem ir noteikts pienākums saglabāt personas datus vai kompetentajām valsts iestādēm sniegt piekļuvi šiem datiem, noteikti nozīmē, ka šie pakalpojumu sniedzēji minētos datus arī apstrādā (šajā nozīmē skat. spriedumu, *Tele2 Sverige* un *Watson u.c.*, 75. un 78. punkts). Tādējādi, tā kā šādi tiesību akti reglamentē minēto pakalpojumu sniedzēju darbību, tos nevar pielīdzināt valstu darbībām, kas minētas Direktīvas 2002/58 1. panta 3. punktā.
- 38 Šajā gadījumā, kā izriet no iesniedzējtiesas nolēmuma, pamatlietā aplūkojamais lūgums, ar ko kriminālpolicija lūdz tiesas atļauju piekļūt elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēju glabātajiem personas datiem, ir pamatots ar Likumu 25/2007, lasot kopā ar Kriminālprocesa kodeksu redakcijā, kas piemērojama pamatlīetas faktiem, kurā reglamentēta valsts iestāžu piekļuve šādiem datiem. Šis regulējums ļauj kriminālpolicijai gadījumā, kad ir tikusi piešķirta pamatojoties uz šo regulējumu pieprasītā tiesas atļauja, pieprasīt, lai elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēji nodod tās ricībā personas datus un lai šajā nolūkā tie, ņemot vērā Direktīvas 95/46 2. panta b) punktā ietvertu definīciju, kas atbilstoši Direktīvas 2002/58 2. panta pirmajai daļai ir piemērojama šīs direktīvas kontekstā, veic šo datu “apstrādi” abu minēto direktīvu izpratnē. Tādējādi minētais tiesiskais regulējums attiecas uz elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēju darbībām, un līdz ar to tas ietilpst Direktīvas 2002/58 piemērošanas jomā.
- 39 Šādos apstākļos Spānijas valdības norādītais apstāklis, ka minētais piekļuves pieprasījums tiek iesniegts kriminālizmeklēšanas ietvaros, atbilstoši Direktīvas 2002/58 1. panta 3. punktam nav šķērslis piemērot to pamatlietā.
- 40 Šajā ziņā nav nozīmes arī tam, kā izriet no Spānijas valdības rakstveida atbildes uz Tiesas uzdoto jautājumu un kā šī valdība un prokuratūra ir apstiprinājušas tiesas sēdē, ka pamatlietā aplūkotais piekļuves pieprasījums ir vērst uz to, lai varētu piekļūt tikai tiem abonenta numuriem, kuri atbilst ar nozagtā mobilā tālruņa *IMEI* kodu aktivizētajām SIM kartēm, kā arī šo karšu īpašnieku identitātes datiem, tādiem kā to vārdi, uzvārdi un, attiecīgā gadījumā, adreses, izslēdzot datus par komunikācijām, kas veiktas, izmantojot minētās SIM kartes, un nozagtā mobilā tālruņa atrašanās vietas datus.
- 41 Proti, kā secinājumu 54. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, Direktīva 2002/58 atbilstoši tās 1. panta 1. punktam un 3. pantam reglamentē jebkādu personas datu apstrādi elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanas ietvaros. Turklāt atbilstoši šīs direktīvas 2. panta otrās daļas b) punktam jēdziens “informācija par datu plūsmu” ietver “jebkurus datus, kas apstrādāti ar nolūku pārsūtīt komunikāciju elektronisko komunikāciju tīklā vai ar nolūku sagatavot rēķinu”.
- 42 Šajā pēdējā aspektā, runājot konkrēti par SIM karšu īpašnieku identitātes datiem, no Direktīvas 2002/58 15. apsvēruma izriet, ka informācija par datu plūsmu tostarp var ietvert arī personas, kura veic komunikāciju vai kura izmanto savienojumu komunikācijas veikšanai, vārdu un adresi. Dati par SIM karšu īpašnieku identitāti turklāt var izrādīties nepieciešami, lai izdotu rēķinus par sniegtajiem elektronisko komunikāciju pakalpojumiem, un tādējādi tie ietilpst informācijā par datu plūsmu, kas definēta šīs direktīvas 2. panta otrās daļas b) punktā. Tādēļ šie dati ietilpst Direktīvas 2002/58 piemērošanas jomā.
- 43 Līdz ar to Tiesas kompetencē ietilpst atbildēt uz iesniedzējtiesas uzdoto jautājumu.

Par pieņemamību

- 44 Spānijas valdība norāda, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir nepieņemams, jo tajā nav skaidri identificētas Savienības tiesību normas, par kurām Tiesa tiek aicināta paust savu nostāju. Turklāt pamatlietā aplūkotais kriminālpolicijas pieprasījums bija vērst nevis uz to, lai pārtvertu ar attiecīgajām SIM kartēm, kas aktivizētas ar nozagtā mobilā tālruņa *IMEI* kodu, veiktās komunikācijas, bet gan uz to,

lai nodibinātu saikni starp šīm kartēm un to īpašniekiem, tādējādi neskarot komunikāciju konfidencialitāti. Prejudiciālajos jautājumos norādītais Hartas 7. pants tādējādi neattiecoties uz šīs lietas kontekstu.

- 45 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru tikai valsts tiesa, kas izskata strīdu un uzņemas atbildību par tālāko tiesas nolēmumu, var, izvērtējot katras konkrētās lietas apstākļus, noteikt gan prejudiciālo nolēmuma nepieciešamību sprieduma pieņemšanas vajadzībām, gan Tiesai uzdoto jautājumu nozīmību. Tādēļ, ja uzdotie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju, Tiesai principā ir jālemj. Atteikties lemt par valsts tiesas uzdotu prejudiciālo jautājumu Tiesa var tikai tad, ja ir acīmredzams, ka Savienības tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamatlietas apstākļiem vai tās priekšmetu, ja problēmai ir hipotētisks raksturs vai arī ja Tiesai nav zināmi faktiskie un tiesību apstākļi, kas vajadzīgi, lai sniegtu lietderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedums, 2018. gada 10. jūlijs, *Jehovan Todistajat*, C-25/17, EU:C:2018:551, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 46 Šajā gadījumā iesniedzējtiesas nolēmumā ir norādīti pietiekami faktiskie un juridiskie apstākļi, lai identificētu prejudiciālajos jautājumos norādītās Savienības tiesību normas, gan arī lai saprastu šo jautājumu tvērumu. No iesniedzējtiesas nolēmuma jo īpaši ir secināms, ka prejudiciālie jautājumi ir uzdoti nolūkā ļaut iesniedzējtiesai izvērtēt, vai un kādā apmērā valsts tiesiskajam regulējumam, ar ko ir pamatots pamatlietā aplūkojamais kriminālpolicijas pieprasījums, ir mērķis, kas varētu pamatot Hartas 7. un 8. pantā nostiprināto pamattiesību aizskārums. Kā norādījusi šī tiesa, minētais valsts tiesiskais regulējums ietilpst Direktīvas 2002/58 piemērošanas jomā, tāpēc pamatlietā ir piemērojama Harta. Līdz ar to prejudiciālajiem jautājumiem ir tieša saikne ar pamatlietas priekšmetu, un tie tādējādi nav uzskatāmi par hipotētiskiem.
- 47 Šādos apstākļos prejudiciālie jautājumi ir pieņemami.

Par lietas būtību

- 48 Ar abiem jautājumiem, kuri jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punkts, to skatot caur Hartas 7. un 8. panta prizmu, ir interpretējams tādējādi, ka valsts iestāžu piekļuve datiem, ar ko var identificēt personas, kurām pieder SIM kartes, kas aktivizētas ar nozagtu mobilo tālruni, tādiem kā šo personu vārds, uzvārds un, attiecīgā gadījumā, adrese, rada iejaukšanos minētajos Hartas pantos nostiprinātajās šo personu pamattiesībās, kura ir tik smaga, ka šī piekļuve noziedzīgu nodarījumu prevencijas, izmeklēšanas, atklāšanas un kriminālvajāšanas jomās ir jāierobežo ar smagas noziedzības apkarošanu, un, ja tas tā ir, pēc kādiem kritērijiem ir jāizvērtē attiecīgā noziedzīgā nodarījuma smagums.
- 49 Šajā ziņā no iesniedzējtiesas nolēmuma izriet, kā secinājumu 38. punktā norādījis arī ģenerāladvokāts, ka lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu mērķis nav noteikt, vai pamatlietā aplūkojamās personas datus elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēji ir saglabājuši, ievērojot Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktā, lasot to caur Hartas 7. un 8. panta prizmu, izvirzītos nosacījumus. Šis lūgums, kā izriet no šī sprieduma 46. punkta, ir vērsti vienīgi uz to, lai noskaidrotu, vai un ciktāl pamatlietā aplūkojamā tiesiskā regulējuma mērķis var pamatot tādu valsts iestāžu kā kriminālpolicija piekļuvi šādiem datiem, nelūdzot spriest par citiem no minētā 15. panta 1. punkta izrietošajiem piekļuves nosacījumiem.
- 50 Šī tiesa jo īpaši vaicā, kādi elementi būtu jāņem vērā, lai izvērtētu, vai noziedzīgie nodarījumi, saistībā ar kuriem tiesībsargājošajām iestādēm izmeklēšanas nolūkos var sniegt piekļuvi elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēju glabātajiem personas datiem, ir pietiekami smagi, lai būtu pamatota šādas piekļuves radītā iejaukšanās Hartas 7. un 8. pantā nostiprinātajās pamattiesībās, kā tās interpretētas Tiesas 2014. gada 8. aprīļa spriedumos *Digital Rights Ireland* u.c. (C-293/12 un C-594/12, EU:C:2014:238) un *Tele2 Sverige* un *Watson* u.c.

- 51 Attiecībā uz iejaukšanos minētajās pamattiesībās ir jāatgādina, kā secinājumu 76. un 77. punktā norādījis ģenerāladvokāts, ka valsts iestāžu piekļuve šādiem datiem ir iejaukšanās Hartas 7. pantā nostiprinātajās pamattiesībās uz privātās dzīves neaizskaramību, pat ja nav apstākļu, kas ļautu šo iejaukšanos kvalificēt kā “smagu”, un nav nozīmes tam, vai attiecīgajai informācijai par privāto dzīvi ir vai nav sensitīvs raksturs un vai ieinteresētajām personām ir vai nav radītas neērtības šīs iejaukšanās dēļ. Šāda piekļuve ir arī iejaukšanās Hartas 8. pantā nostiprinātajās pamattiesībās uz personas datu aizsardzību, jo tā ir personas datu apstrāde (šajā nozīmē skat. atzinumu 1/15 (ES un Kanādas PDR nolīgums), 2017. gada 26. jūlijs, EU:C:2017:592, 124. un 126. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 52 Saistībā ar mērķiem, kas var pamatot tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlīdētā, kurā ir reglamentēta valsts iestāžu piekļuve elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēju uzglabātajiem datiem un ar kuru tiek izdarīta atkāpe no elektronisko komunikāciju konfidencialitātes principa, ir jāatgādina, ka Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punkta pirmajā teikumā ietvertais mērķu uzskaitījums ir izsmelošs un tādēļ šai piekļuvei patiešām un stingri ir jāatbilst kādam no šiem mērķiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, *Tele2 Sverige un Watson u.c.*, 90. un 115. punkts).
- 53 Tomēr attiecībā uz noziedzīgu nodarījumu prevenciju, izmeklēšanu, atklāšanu un kriminālvajāšanu ir jānorāda, ka Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punkta pirmajā teikumā šis mērķis nav vienīgi smagu noziegumu apkarošana, bet ietver “kriminālpārkāpumus” [noziedzīgus nodarījumus] vispārīgi.
- 54 Šajā ziņā Tiesa, protams, ir atzinusi, ka noziedzīgu nodarījumu prevencijas, izmeklēšanas, atklāšanas un kriminālvajāšanas jomā vienīgi smagu noziegumu apkarošana var pamatot valsts iestāžu piekļuvi komunikāciju pakalpojumu sniedzēju saglabātajiem personas datiem, kuri, tos apkopojot, ļauj izdarīt konkrētus secinājumus par to personu privāto dzīvi, kuru dati tiek skarti (šajā nozīmē skat. spriedumu *Tele2 Sverige un Watson u.c.*, 99. punkts).
- 55 Katrā ziņā Tiesa šo interpretāciju ir pamatojusi ar apstākli, ka tiesiskā regulējuma, kas reglamentē šo piekļuvi, mērķim ir jābūt atbilstošam šīs darbības rezultātā radītajam attiecīgo pamattiesību aizskārumam (šajā nozīmē skat. spriedumu *Tele2 Sverige un Watson u.c.*, 115. punkts).
- 56 Proti, atbilstoši samērīguma principam noziedzīgu nodarījumu novēršanas, izmeklēšanas, atklāšanas un kriminālvajāšanas jomā smagu iejaukšanos var pamatot vienīgi ar cīņu pret noziedzību, kas arī ir kvalificējama kā “smaga”.
- 57 Savukārt, ja šādas piekļuves radīta iejaukšanās nav smaga, minēto piekļuvi var pamatot ar “noziedzīgu nodarījumu” prevencijas, izmeklēšanas, atklāšanas un kriminālvajāšanas mērķiem vispārīgā veidā.
- 58 Tādēļ visupirms ir jānosaka, vai šajā gadījumā, ņemot vērā lietas apstākļus, iejaukšanās Hartas 7. un 8. pantā garantētajās pamattiesībās, kuru rada kriminālpolicijas piekļuve pamatlīdētā aplūkotajiem datiem, ir uzskatāma par “smagu”.
- 59 Šajā ziņā pamatlīdētā aplūkotais pieprasījums, ar ko kriminālpolicija kriminālizmeklēšanas nolūkiem lūdz tiesas atļauju piekļūt elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēju saglabātajiem personas datiem, ir vērsts vienīgi uz to, lai varētu identificēt personas, kurām piederošās SIM kartes divpadsmit dienu laikā ir tikušas aktivizētas ar nozagtā mobilā tālruņa *IMEI* kodu. Kā ir norādīts šī sprieduma 40. punktā, šī pieprasījuma mērķis ir piekļūt tikai tiem abonementa numuriem, kas atbilst šīm SIM kartēm, kā arī minēto karšu īpašnieku identitātes datiem, tādēļ kā viņu vārds, uzvārds un, attiecīgā gadījumā, adrese. Savukārt, kā to tiesas sēdē apliecinājusi Spānijas valdība un prokuratūra, šie dati neietver nedz komunikācijas, kas veiktas ar nozagto mobilo tālruni, nedz tā atrašanās vietas datus.
- 60 Tādējādi pamatlīdētā aplūkotajā piekļuves pieprasījumā norādītie dati ir paredzēti vienīgi tam, lai noteiktā laikposmā ar nozagto mobilo tālruni aktivizētās SIM kartes varētu sasaistīt ar šo SIM karšu īpašnieku identitāti. Neveicot kontrolpārbaudes ar datiem par komunikācijām, kas veiktas, izmantojot

minētās SIM kartes, un atrašanās vietas datiem, šie dati neļauj noskaidrot nedz ar vienu vai vairākām attiecīgajām SIM kartēm veikto komunikāciju datumu, laiku, ilgumu un adresātus, nedz vietu, kur šīs komunikācijas ir notikušas, vai to biežumu ar noteiktām personām konkrētā laika posmā. Tādējādi no minētajiem datiem nevar izdarīt konkrētus secinājumus par personu, kuru dati tiek skarti, privāto dzīvi.

- 61 Šādos apstākļos piekļuve tikai tiem datiem, kas minēti pamatlietā aplūkotajā piekļuves pieprasījumā, nav kvalificējama par “smagu” iejaukšanos personu, kuru dati tiek skarti, pamattiesībās.
- 62 Kā izriet no šī sprieduma 53.–57. punkta, iejaukšanās, kas ietver piekļuvi šādiem datiem, tādējādi ir pamatojama ar “noziedzīgu nodarījumu” prevencijas, izmeklēšanas, atklāšanas un kriminālvajāšanas mērķi vispārīgā veidā, uz ko ir atsauce Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punkta pirmajā teikumā, un nav nepieciešams, lai šie nodarījumi būtu kvalificējami kā “smagi”.
- 63 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punkts, to skatot caur Hartas 7. un 8. panta prizmu, ir interpretējams tādējādi, ka valsts iestāžu piekļuve datiem, ar ko var identificēt personas, kurām pieder SIM kartes, kas aktivizētas ar nozagtu mobilo tālruni, tādiem kā šo personu vārds, uzvārds un, attiecīgā gadījumā, adrese, rada iejaukšanos minētajos Hartas pantos nostiprinātajās šo personu pamattiesībās, kura nav tik smaga, ka šī piekļuve noziedzīgu nodarījumu prevencijas, izmeklēšanas, atklāšanas un kriminālvajāšanas jomās būtu jāierobežo ar smagas noziedzības apkarošanu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 64 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/58/EK (2002. gada 12. jūlijs) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (direktīva par privātās dzīves aizsardzību un elektroniskajām komunikācijām), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/136/EK (2009. gada 25. novembris), 15. panta 1. punkts, to skatot caur Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 7. un 8. panta prizmu, ir interpretējams tādējādi, ka valsts iestāžu piekļuve datiem, ar ko var identificēt personas, kurām pieder SIM kartes, kas aktivizētas ar nozagtu mobilo tālruni, tādiem kā šo personu vārds, uzvārds un, attiecīgā gadījumā, adrese, rada iejaukšanos minētajos Pamattiesību hartas pantos nostiprinātajās šo personu pamattiesībās, kura nav tik smaga, ka šī piekļuve noziedzīgu nodarījumu prevencijas, izmeklēšanas, atklāšanas un kriminālvajāšanas jomās būtu jāierobežo ar smagas noziedzības apkarošanu.

[Paraksti]